

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izmisi nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanja na dom računa se po 10 kr. za meec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnishvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravištvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Iz državnega zbora.

Na Dunaji, 15. maja 1887.

Včeraj se je hvala Bogu dognala razprava o proračunu naučnega ministerstva. Posebne nesreče ni bilo, dasi sta govorila Tržičana Luzzato in Burgstaller, dasi je princ Hohenlohe zbornico iznenadil z na pamet priučenim „maiden-speech“-om, in dasi se je Korošec Hock trudil v potu svojega obraza dokazati, da ima slovenska „raja“ na Koroškem sveta nebesa že v tej pregrešni dolini solz. „De minimis non surar praetor“, in navzlic svoji vestnosti ne bi imel poročevalec naš niti najmanjšega povoda, bolj nadrobno si ogledati kup nagromadenih fraz, kojega so bili nakopičili ravno naštetni govorniki. Le zaradi tega, ker je Dunajski „Schmuck“ v opozicijskih in oficijoznih listih s pravim naučnim „hosiana“ prepeval prevzvišenemu poslancu goriškega veleposestva princ Hohenlohe-u, nekoliko kratkih opazk v oceno tega deviškega govora!

Pri tej priliki se je pač oni grozoviti „humbug“, kateri označuje Dunajsko časopisje s prav malimi izjemami, zopet jedenkrat pokazal v vsej svoji nagoti. Naj govori kdo iz desnice, bodi si še tako stvarno in temeljito, — če ne pripada voditeljem: od uradne „Reichsraths-Correspondenz“ doli do „Extrablatta“ in „Gemeindezeitung“ prezirali ga bodo javni organi ali pa postrigli njegov govor in spali tako, da sam ne more več spoznati lastne besede. In pri princu Hohenlohu, kaj se je tu godilo? Mladi knez se vzdigne, s trepečim glasom na pol recituje kratek govorček, na pol ga čita s papirja, ves govor njegov niti v pravi zvezi ni s predmetom debate, temveč sestavljen je zgolj iz obrabljenih vsakdanjih fraz, nelogičen po svoji argumentaciji, neistinit po dejanskih podatkih, — in vender taki frenetični slavonspevi v časnikarskem Babilonu! Knez sam je moral debelo gledati, ko se je drugi dan ob pozni uri vzbudil, časnike v roko vzel in iz njih izvedel veselo novico, da se je avstrijskemu parlamentu porodil nov Demosthen v — njegovi lastni neznatni osebi!

O teh in jednake baže govorniških proizvodih velja naj torej Dantejev: „guarda e passa“! Večjega pomena bil je Sturmov govor. V njem raz-

odevala se je vsa ona premetenost in prekanjenost, koja odlikuje kolovodjo moravskih Nemcev. Polemizoval je zlasti proti Začek-u, in trdo mu je trebalo gledati na prste, da se niste udali njegovim glumam in pritrdili njegovim sofizmom.

Poljski knez Czartoryski slikal je razmere obrtnih šol galiških, ter pričetkom svojega govora prav srečno polemizoval z Hohenlohom. Le prelahlo je prejemal mladiča, baje se je preveč oziral na to, da mu je protivnik jednak po plemstvu in socijalni stopnji!

Naj še omenjam, da je kot generalni govornik desnice pohvalno se potezal za zboljšanje ljudskega šolstva v Istri poslanec Vitežič; v svojem govoru pobijal je tudi nekoliko neosnovanih trditev naših narodnih protivnikov.

Mej razpravo naučnega budgeta bil je predsednik urinil posvetovanje zakona o „kvoti“, t. j. o razmerji, v kojem je naši državni polovici in ogerski donasati k skupnim potrebščinam. Razprava o tem zelo važnem predmetu bila je v petek. In — čudili smo se! Ali je istina, da je dandanes že nemogoče postalo, zanimati državno zbornico s kakim stvarnim razgovorom, kateri ne diši po vonjavah vekovitega narodnostnega prepira? Skoro da je temu tako! Prvi govornik bil je Plener, priznan voditelj tedaj na levi, ob jednom jeden najrazboritejših mož v našem parlamentu Številke so domena njegova, kar igra se ž njimi, torej so jednake razprave iz njegovih ust vedno prezanimive. A v tej seji, — komaj dvajsetorica poslancev ga je poslušala, — in vender je predmet vsaj tolike teoretične zanimivosti, — da bi človek moral soditi, vsak poslanec ali vsaj velika večina bode pazno poslušala njegovo na vsak našin zanimivo razpravo. Ne morem se spuščati v podrobnosti Plenerjevega govora. Le toliko naj povem, da je mož v obče ujemal se s predloženim zakonom, s kojim smo vsaj „status quo“ bili obvarovali proti požrešnosti madjarski. Proti koncu svojega govora razvijal je neko idejo, katera sicer ni povsem nova. Nasvetoval je namreč, naj se indirektni davki, t. j. davek na pivo, žganje, petrolej in sladkor proglašijo za skupne dohodke, ter le ostala potrebščina pokrije z matrikularnimi doneski, katere je določiti po številu prebivalstva, v razmerji 58:42.

Pohlevno poročilo iz državnega zbora pač ni ugodno mesto, da bi se tu razpravljalo to interesantno vprašanje. Dovoljena naj mi bode le ta opazka, da bi Plenerjeva misel v vsakem oziru ugajala tudi našemu poročevalcu, toda le v tem slučaju, če bi naša državna polovica bila zvezana s transilavsko po — skupnem carinskem in davčnem parlamentu! V to pa ne privole Madjari, tega jim ne dopušta njih ohlost, in tedaj je tudi Plenerjev nasvet zgolj — pium desiderium.

Za Plenerjem govoril je dr. Poklukar mirno ter „ad rem“. Priznal je sicer, da pravo razmerje doneska bi moralo biti 66:34 vender se ni spuščal v številke, temveč je posebno naglašal potrebo, da naša država kolikor le mogoče pospeši produktivnost naših dežel. Utemeljeval je to z vzgledi, primernimi gmotnemu položaju slovenskih pokrajin. Omenjal je naše železnice, poudarjal Ljubljanskega barja in ureditev spodnje Krke, koja je bil pred par dnevi priporočal tovariš njegov, prof. Šuklje ter naglašal obrtno šolstvo. V svojem govoru branil je govornik tudi pravico dežele Kranjske do Žumberka in Marindola. Radostno konstatujemo, da je tudi Poklukarjev govor na čast bil imenu slovenskemu.

Še je govoril poročevalec Javorski, potem se je vsprejela — baje jednoglasno — postava o „kvoti“. S tem zakonom dognane so vsi oni predloge, kateri so neobhodno potrebne za nagodbo z Ogorsko.

Govor poslanca Šukljeja.

v državnem zboru dne 9. maja 1887.

(Dalje.)

Priznavam, da je v mnogih krajih res tako. Je pa li povišanje šolnine, poseganje v mošnjo davkoplačevalčevega pravo sredstvo proti temu?

Kaj bode posledica temu?

Premožnega gospodarja, ki sili svojega nendarjenega otroka v srednjo šolo, to pač ne bode oviralo; taka duševna prohibitivna carina bode le one odganjala od srednjih šol, katere bi morali v prvi vrsti zanje pridobivati, to je nadarjene revne otroke (pritrjevanje na desnici.)

Če je potreba — kar je res v mnogih krajih — pomanjšati — tako gnečo v srednje šole, je

LISTEK.

Mabel Vaughan.

(Roman. V angleškem spisala Marija S. Cummins, poslovenil J. P.—ski.)

Štirinajsto poglavje.

(Dalje.)

Da celo nje steza, toli solnčna kot je bila, drži prek golih puščav, katere prehoditi je človeštvu usojeno. Kot vsak drugi naložila si je breme ter je mora nositi, kakor ravno more. Nenadoma jo je prišlo. Svarijoča senca, — neznana bojazen se je bila res jedenkrat ali dvakrat nje polastila, a udarec, ki so ga neusmiljene roke nameravale, zadel jo je brez proreka in svaritve.

Zgodilo se je tako le. Sedela je nekemu umetniku, ki je močno želel naslikati nje obraz; ker ga je bil Dudley priporočil, privolil je bil v to tudi gospod Vaughan. Bilo je ono jutro po plesu v šemah, katerega smo bili omenili, ko so se zanj pripravljali. Ker je oni ples kaj dolgo trpel, držala je Mabel umetniku svojo obljubo le nekaj nerada; a

čas mu je bil drag in Mabel ni hotela, da bi jo bil zaman čakal. Gospica Sabija jo je navadno spremljala o teh prilikah; ker pa je bila pri častitljivi starosti in poštenem značaju obrazarja nje prisotnost odveč in ker bi tudi kočijaž dal rad konje prekovati, šla je Mabel sama in peš v slikarnico; teto je le prosila, naj o neki določeni uri z vozom po njo pride.

Gospod Gerald je bil kaj olikan umetnik, čegar prijetna zgovornost je tekmovala z umetnostjo njegovega čopiča; navadno se mu je posrečilo, da je dolgočasno jednoličnost teh sej s prijetnim pogovorom odganjal. To jutro je z nenavadno navdušenostjo govoril o raznih predmetih svoje umetnosti, ter je slučajno ali pa nalašč posebno hvalil vednosti in vkus svojega prijatelja Dudleya; s tem na Mabelina lica izvabivši ono živost in ljubkost, kateri bi bil prerad na svoje platno prenesel. Dospel je bil ravno do težavne točke v svojem delu, — zato je kaj kislo zategnil obraz, — ko so se zunanje duri njegove slikarnice kar nenadoma odprle in je ustopilo več novošegnih mladih gospij, ki so iz gole radovednosti došle, da bi nekatere razstavljene obraze ogledale.

Velik zastor prek vse sobe zakrival je gospoda Geraldia in Mabelo očem radovednih obiskovalk. A njih glasno govorjenje in njih brezmejna veselost sta ga spravile v toliko zadrego, da bi ga v večjo ne bila spravila njih ženska prisotnost; in to tembolj, ker ni mogel biti popolnem neobčuten o neopravičenih opombah, ki so je o njegovih slikah izrekale.

„Glej no,“ zaklicala je jedna, „to je gospa Leonardijeva!“

„Obraz jej je tako malo podoben kot meni,“ rekla je druga. „Dobro, mislim, ga je plačala, da je tako krasotico iz nje naredil,“ rekla je zopet prva govornica. Tretja pa je nedovršeno, na steno naslonjeno sliko odgrnila ter jo za izvrstni obraz gospe Oldbelle proglasila — ne glede na nje lepoto in na nje pobožene lase.

Gospod Gerald se je smehljaj, Mabel pa je zarudela, ker je izpoznala glasove nekaterih prijateljic ter se je bala še drugih rezkih in zbadljivih opomb.

Lehko se je tresla, a ne za umetnika; strupene pušice teh nečimernih jezikov so imele bližje zadeti ter njej srce prebosti.

zato jako priprosto sredstvo. Resnejše naj se postopa pri izpitih, već naj se zahteva v spodnjih razredih, kadar se še otrok lahko odloči za kateri koli poklic, in posledica temu bude, da v srednjo šolo ne bodo već tako silili, ampak bodo odhajali v druge šole itd.

Saj je popolnem jasno. Gospod naučni minister namjerja na ta način pomanjšati gnečo v srednje šole in tako povekšati pohajanje trgovskih in kmetijskih šol itd.

To bi bilo popolnem prav. Toda kaj je storiti v onih deželah, kjer ni nobene take šole? (Čujte, čujte! na desnici.) Vender je pred vsem treba, osnovati taka učilišća in še le potem priti s takimi naredbami, sicer se zapre narodu tako jedini vir višje omike, ne da bi se preskrbelo, da bi jo mogel na kak način dobivati.

Sicer pa moram ugovarjati, da bi bila povsod ona prevelika produkcija, ona hipertrofija srednjih šol. Če gospod naučni minister pogleda na pokrajine, koder bivajo Slovenci, preveril se bude, da imamo prej premalo naraščajo, nego preveč tako imenovanega razumništva po poklici. To lahko trdim o vseh panogah javne uprave s cerkvijo vred.

Mogoče je, da se bodo poskušalo pobijati z drugim argumentom, ki je nekoliko boljši. Reklo se bude, revnega nadarjenega itak ne zadene šolnina, saj bude oproščen, če pa ni nadarjen pa tako ni nič ležeče na njem. To besedo slišali smo lani z ministerske klopi. Napravila je nekak utis na zbornico, če tudi, odkritosrčno rečeno, ni drugzega kakor prazna beseda, katera praktičnemu šolniku ne imponuje. Praktičen šolnik iz svoje skušnje ve, kako težko je zlasti v spodnjih razredih pri učencih s pomanjkljivo domačo izgojo, izreči kako točno sodbo o nenadarjenosti in nadarjenosti učenca. Mnogo-krat se kak talent kar z elementarno silo pokaže, in začne razvijati, ko bi o njem pred kratkim nikdo niti sanjal ne bil. To je jedno. Potem pa prosim, pomislite, da v prvem polletju ni nobene izjeme, najrevnejši, najnpravniji, najnadarjeniji dijak mora plačati šolnino. Če tak mladič, ki s težavo skuša delati pot, že teško plača 5, 6, 8 gld., kako hočemo od njega zahtevati, da naj nakrat plača 15 ali 20 gld.? Jaz tedaj ne morem odobravati te naredbe, in preverjen sem, da bi bilo umestno, da se temu kako odpomore. Njega ekselencija je v govoru, katerega smo ravnokar slišali, napovedal postavodavne naredbe, posebno, kar se tiče gimnazije. Ne morem, da ne bi izrekel želje, da bi se ne reformovalo v onem zmislu, kakor se je lani namignilo, ko se je govorilo o devetem gimnazijskem letu. Odsvetovati moram to naučni upravi. Vsakemu je jasno da bi se z devetim šolskim letom davkoplačevalcu zopet naložilo novo veliko breme. Računajte še tako nisko, nikakor ne smete manj računati kakor 300 gld. povprek za vsacega učenca. In kdaj bi na ta način oni, ki se je šolal, nazadnje prišel do tega, da bi mogel si sam služiti kruh.

Rekel sem že, da sem zadovoljen, če se zahteva spolneno deseto leto za ustop v gimnazijo, toda iz tega se ne sme sklepati, da učenci z desetimi leti ustopajo v gimnazijo. V planinskih deželah, da povsod, kjer kmetsko prebivalstvo daje največ učenca za gimnazije bude zmiraj 12., 13. leto najnižja starost gimnazijcev, in tudi se ne sme mi-

sliti, da bodo ti mladiči dovršili gimnazijo v devetih letih. Skušnja uči, da jih vsaj polovica potrebuje 10 let, da dovrši gimnazijo. Stari bodo po 22 let, ko pridejo na veliko šolo. Tu se potrebuje zopet najmanje štiri leta, in dotičnik bude v 27. letu, ko stopi v praktično življenje in potem bude že minulo nekaj let, da dobi tak osiguran zaslužek in bojim se, da bude dotičnika, ne vem, kako bi rekel, lepšali ali grdili že mnogi sivi lasje, ko bude prišel do gotovega kruha.

Taka naredba se mi tudi ne zdi primerna za tegadelj, ker jo zmatram za nepotrebno. Če hočete reformovati, je drugi pot, katerega vam hočem pokazati. Odpravite dvostopni pouk, ki ni opravičen po sedanjih razmerah. Čemu treba, da se na jednom in istem učilišči v osmih letih fizika, zgodovina, prirodopis in matematika dvakrat ab ovo uči. Tega dandanes ni več potreba. Gotovo spoštujem organizacijski načrt, to monumentalna trdno zgradbo zakonodaje. Toda, če je ta načrt napravil spodnjo gimnazijo za jednotno zaključeno celoto, se mora pomisliti, da so tedaj bile druge razmere. Tedaj ni bilo strokovnih, ne meščanskih šol, vsakdo, ki se je hotel pridobiti kaj več izobraženosti, nego jo daje ljudska šola, moral je v gimnazijo. Sedaj so pa razmere drugačne, dandanes po mojem notranjem prepričanju treba, učni načrt premeniti, dvostopnost pouka odpraviti, gimnazijo narediti za jednotno celoto.

(Dalje prih.)

Zanimivo za juriste in nejuriste.

Povedali smo že, da so gg. dr. A. Starčević, Fran Folnegović, Tuškan in Plohberger bili pozvani pred Zagrebsko sodišče, pred sodnika g. Vakano- vića kot priče, da bi povedali vse, kar jim je znana o daru, ki so ga nekatere dame poklonile gg. Tuškamu in Plohbergerju v gosp. dr. A. Starčevića stanovanju. Pozvani gospodje branili so se pričati in sklicevali so se na §. 144 kaz. zak., ki slove: „Ko bi iz pričanja ali odgovora na kako vprašanje utegnili za pričo nastati neposredna in znatna škoda na njegovem premoženju, ali ko bi to njemu ali komu izmed njegove rodbine (§. 143.) utegnulo biti v sramoto, in se radi tega brani pričati, sme se na pričanje siliti le v posebno važnih slučajih.“

Vsled tega obsodilo je sodišče dr. A. Starčevića in Fr. Folnegovića, vsakega na 100 gld., Tuškana na 50 gld. Slednjemu se je ob jednom naročilo, naj srebrno kupo in prstan z briljanti, ki so ga mu prijatelji poklonili, sodnji izroči.

Rečeni gospodje so vsi uložili pritožbe na banski stol. Pritožba dr. A. Starčevića slove:

„Kod preslušanja ja sam naveo dovoljne razloge s kojih nemogu i neću da budem delatorom ne verujem da me ikoj zakon na to nagoni, a znam da me nitko na to nebude nagnati.“

Na me se nijedna stranka proti nijednoj stranki nepozivlje, dakle tu nemože biti govora o svedo- čanstvu.

Ja sam kod prvoga preslušanja kazao sve što sam imao kazati, ja u toj stvari neću ići na izno- vično ni na 16. o. m. ni drugda.

Slavni sud može silu upotrebiti, nu ja izjav- ljuljem, da doveden neću ništa govoriti.

berga in mladega Kreolca ki se je po španjski no- sil? Jaz sem se zares bala, da se bodeta spopadla. Prepričana sem, da sta bila oba pijana.“

„O, to pač ni nič“, zakričala je gospa z moč- nim glasom. „Za gotovo vem, da dva ali trije iz- mej naših znancev neso šli pred dnevom domov, in tudi ne brez tuje pomoči. Viktorija, tvoj malteški vitez ga je imel pod kapo, kolikor ga le kdo more imeti.“

Gospica Vanekarjeva se je zasmijala.

„Kaj si pa ti delala v obednici prav pred zadnjim plesom? Kaj si pač napivala?“

Oh, Robin Hood je napravil toli šaljivo napit- nico; rekla je Viktorija; rada bi jo še vedela. Bilo je nekaj o rogu. In mladi Ivan ali prav za prav Fred Earle je odgovoril. Moj malteški vitez pa je govoril — vse to, kot veste, v kotu prostorne obed- nice; oh, kako smešno je bilo! Francika in jaz sva se toli smijali. Pravim, Francika, — Francika Ši- rokoglavka, rojenica kraljica, je bila toli vesela, da je popolnoma izpozabila na svoje repetnice iz ten- čice; kar se podrgne debela in velika gospa Ma- kova ter jej jedno repetnico odtrga; to je bilo pač smešno. Francika je bila strašno huda! A zgodilo

Medjutim prosim: da slavni kr. sudbeni stol pošalje spise veleslavnomu kr. banskomu stolu, koj neka blagoizvoli tu odluku ukinuti.

Zagreb, dne 12. svibnja 1887.

Ante Starčević v. r.“

Pritožba g. Grge Tuškana slove:

„Nezahvalan obdarenik biti više je no nepo- šteno, pače infamno. Žig infamije ja neću i ne mogu na sebi nositi, ja dakle pozivom na § 144 k. p. nisam obvezan svjedočiti proti onim, koji su meni, kao prijatelji, štovatelji učinili dar, predav mi ga u privatnom stanu mirnim, i bez svake demonstracije, načinom.“

Ja mislim, da je darežljivost kriepost a ovoj dužan je svatko izkazati štovanje; ja bi činio pro- tivno, kad bi svedočio proti onim, koji su mene na- darili.

Zahtjevu suda ja nisam mogao i ne mogu za- dovoljiti ne samo radi gornjeg već takodjer i s raz- loga što bi za mene i bila šteta, a konačno moglo bi se učiniti s mene i sukrivca.

Što se samih stvari tiče, to sam ja razpo- ložio već i sa prstenom i sa bokalom kao neogra- ničeni vlasnik iza predaje, nu kako, to ja nisam dužan o tom nikomu polagati računa u smislu gr. zak.

Ovdje izjavljam dakle, da ja stvari neimam i uslied toga ne mogu ih ni predati.

Zagreb, 12. svibnja 1887.

Grga Tuškan v. r.“

Pritožba g. Frana Folnegovića slove:

„Učin, radi koga sam pozvan kao svjedok, dogodio se u privatnom krugu mojih najintimnijih prijateljah, a stranom i rođakah i kumovah. Kod tog učina ja sam osobno sudjelovao, dovedši u po- sebnjoj kočiji svoga prijatelja Tuškana u ono dru- žtvo. Ima li kažnjiva djela ondje, što ja odlučno poričem, onda sam i ja kažnjiv, sukrivac. Oblasti, koje su iztragu odredile ili ju vode, jamačno znadu za te okolnosti. Ne pojmim, da se može pomisliti zakon ili pače tortura, koja bi me kadra bila pri- siliti da tužeci drugoga, budem denuncijatom proti njim a ujedno i samom sebi. Zato ja ne smatram se obvezanim odgovarati sudu na pitanja, odnoseća se na predmet iztrage. Zato smatram da je globa, (N. B. u najvećem iznosu!) na mene navaljena ne- pravedna i nezakonita, i iznovični poziv na preslu- šanje suvišnim i bezuspešnim i zato molim, da ju kompetentna viša oblast ukine pozivom na ustanovu §. 144 kp. Ujedno kao član sabora hrvatskoga prosvjedujem proti ovom postupku, u kom nazivam povriedu sabsorskoga imuniteta.“

Zagreb 12 svibnja 1887.

Fran Folnegović v. r.“

Po našem mnenju v tem vprašanju pač ni važ- nega slučaja, seveda, kdor ima moč v rokah, svo- bodno narekuje, kaj je važno, kaj pa ne. Rado- vedni smo, kako bude pravda končala, radovedni tem bolj, ker je to pravda „proti nepoznatim“, jednak slučaj, kakeršen je pred dvema letoma za- del našega urednika. — Gospodje Starčević in Tuš- kan so v zelo sitnem položaji. Zahteva se od njih da imenujejo imena „nepoznatih“, z drugimi besedami, da ovadijo dotičnike. Ako tega ne storé, zadene jih ka- zen, ker se ta zadeva zmatra za važno, kar je le možno v Hrvatski „im Lande der Unwahrscheinlichkeiten“.

se jej je prav, kajti nikdar bi ona ne bila mislila na to nalogo, ko bi ne bila vedela, da jaz sama sem nanjo mislila. Kar norela je, ko je malteški vitez nekako se izrazil, da je kriva rojenica. To bilo je prav, ko smo se k plesu ustopili“, prista- vila je Viktorija s prisiljenim in samoljubnim gla- som; „tudi ne vem, kako je poškodovano repetnico zopet popravila.“

„Zvesti tvoj vitez je bil o istem času kaj lehke glave in kaj lehkih nog“, rekla je nje prijateljica. „Viktorija, glede na tvojega plesalca in na mojega, moral je biti ples jako živahen. Pravijo pa“, in tu je zmanjšala glas, da bi besede tem bolj poudarjala, — „Kladvičevi in nekateri drugi, ki to lahko vedo, vsaj so rekli, da ni bilo prvokrat, da je malteški vitez potreboval pomoči služnika njih očeta. A to se govori o polovici mladih mož.“

Seveda“, rekla je Viktorija, ko je bila družba že davno vse slike ogledala ter se za odhod pri- pravljala; in duri so se za njimi zaprle, ko so drzne ustne jedne izmed njih ravno izrekle besede:

„Pah! zakaj pa je šampanjec, če ne za pi- jačo?“

(Dalje prih.)

„Kje pa je Vaughanova Mabel?“ zakričala je Viktorija Vanekarjeva. „Gospod Gerald i jo sedaj slika. To je jedina podoba, katero bi rada videla.“

„Viktorija, ti se prav po sesterski za njo za- nimaš!“ vzkliknil je zopet drug glas. „Temu ni čuda!“ Na to so sledile nekatere abotne surove šale, merjoče na bližnjo sorodnost, ki bi se imela mej gospico Vanekarjevo in rodbino Vaughanovo ustanoviti.

Ko je Mabel to slišala, izrazovalo se je krog njenih usten neko zaničevanje teh nepovoljnih in preranih načrtov sorodnosti.

„Kladvičevim čem ustreči, ter jim povedati,“ kričala je najstarša in najglasnejša Viktorijina pri- jateljica, „da vso to zimo ni bilo nič le na pol toli lepo, kot je bil sinočni ples. Vse je bilo krasno na- pravljeno in zadnji ples tako zelo mičen; meni kar nože privzdiguje, če le nanj mislim!“ In končala je s tem, da je nekaj udarav najbolj priljubljenega valčka te zime dibljala.

„Pripovedujejo, da šampanjca se niso mogli dovolj napiti,“ rekla je Viktorija.

„Ti bi mislila,“ odvrnila je druga z nekaj milejšim glasom. „Ali si videla gospoda Van Ros-

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 17. maja.

V soboto imeli so **Mladočehi** v Pragi shod, kateremu je predsedoval Tilser, in izrekli so se proti upeljavi narodnih kurij. Posebno odločno govoril je v tem zmislu dr. Julij Gregor. Po njegovih mislih se Čehi in Nemci le tako morejo sporazumeti, če se upelje popolna enakopravnost. Priporočal je, da bi se za varstvo narodnih manjšin osnovalo posebno državno sodišče z eksekutivno oblastjo. Gregor se je izjavil, da je on za to, da se omeji okraj po narodnostih ter razdeli bogoslovna fakulteta. On tudi ne ugovarja, če se osnujeta dva senata pri sodnih in upravnih oblastvih. Uradniku ni treba znati obeh deželnih jezikov. Deželni šolski in deželni kulturni svet se ne smeta razdeliti. Povsod naj se nastavi uradniki in duhovniki zmožni jezika, katerega govorijo prebivalstvo. Shod je sklenil, končno sledeti resolucijo: „Češki narod, kot zgodovinska straža Češke in njene nerazdeljivosti, ne bode nikdar prostovoljno dal roke za raztrganje dežele. Z upeljavo narodnih kurij bi se raztrgal češki deželni zbor ter uničilo ustavno življenje na Češkem“.

Vnanje države.

V „Novoje Vremja“ piše se iz Carigrada, da se **bolgarsko** regentstvo še ne bode dalo tako hitro odstraniti. Pred meseci se je bolgarski vladi bilo bati vojaških in ljudskih ustankov, sedaj se pa ima boriti le z majhnimi lokalnimi nemiri, katere lahko zatire. Prej bi bila zopetna izvolitev princa Aleksandra utegnila napraviti težave, sedaj pa ni o tem govora. Kar se tiče denarja, so vladi na razpolaganje dohodki obeh provincij, kajti davki se strogo izterjujejo, potem dobiva iz skrivnega zaklada angleškega ministerstva vnanjih zadev. Če odštejemo od stroškov tributa, kateri je plačevala Vzhodna Rumelija poprej Turčiji, potem knežvo plačo in izdatke za razne centralne oblasti, ki so poprej bile v Vzhodni Rumeliji, vidimo, da je finančno stanje Bolgarije dosti boljše, nego je bilo poprej, v blagajnicah mora biti še denar za oboroževanja. Kar se tiče posojila, se mora reči, da Bolgarom samim ni toliko na tem, če ga dobé ali ne, kakor angleškim bankirjem, ki so vladi prodali železnico Ruščuk-Varna, ter bi radi dobili obljubljenih 18 milijonov frankov.

V Moskvi se govori, da pojde **srbski** metropolit Mihajl v Jalta in se tam snide s srbsko kraljico. Nekateri mislijo, da se bode potem metropolit v kratkem vrnil v Srbijo.

Mirovni sodci na **ruskem** Poljskem dobili so povelje, da ne smejo vsprejemati tožb in prošenj, če neso pisane v ruščini. — Na črnem morju snuje se nova parobrodna družba. Glavna udeležitelja bodeta znana lastnika parnikov Brodskij in Tvidi. Vlada podpira snovanje te družbe. „Nedelja“ opozarja na to, kako velike svote izdaja Rusija za kmetijske pridelke, ki se uvažajo iz inozemstva. Živil, ki bi se vsa lahko pridelala v Rusiji, se je 1885. leta upeljalo za 98, 1884. leta pa celo za 129 milijonov rubljev; volne 1885. leta za 65 in 1884. leta za 76 milijonov; stavbenega gradiva in rastlin 1885. leta za 6 $\frac{1}{2}$ milijona, neobdelanih kož za 6 $\frac{1}{2}$ milijonov, raznega olja, voska in surove svile za 6 milijonov rubljev. Uzrok temu je, ker se v Rusiji preveč gleda na pridelovanje žita, premalo pa na pridelovanje drugih pridelkov.

„Novoje Vremja“ misli, da je konec **nemško-ruskemu** prijateljstvu. Ruska diplomacija bode odslej samostojno postopala. Še ni vse zgubljeno. Mnogo bode še lahko popravila, če se bode zanašala na lastno moč in se bode odpovedala tradicijam, katere so velevale zvezo s sosedno državo. Zveza z Nemčijo Rusiji ni nič koristila, škodovala pa mnogo.

Pri ožjih volitvah v **Pariski** mestni zbor, ki so bile v nedeljo, voljenih je 13 avtonomistov, 12 oportunistov, 5 revolucionarcev in 1 konservativec. V mestnem zboru bode sedaj 45 avtonomistov in radikalcev, 13 oportunistov, 11 revolucionarcev in 11 reakcionarjev. Revolucionarji pridobili so 6 mandatov.

Po poročilih iz **Belgije**, širi se štrajk delavcev zlasti okrog Charleroi. Lastniki in ravnatelji tovarn in rudnikov brzojavili so v Bruselj po vojaško pomoč, ker se boje izgrediv. Vlada je že odposlala v Charleroi konjice.

Položaj na **Kreti** je jako kritičen. Narodno sebranje, v katerem imajo kristijani večino, sklenilo je, da se narodu naroči, da naj nikar ne plačuje davkov, funkcionarjem in žandarjem pa, da ustavi svojo službo, ker Turčija ni hotela znižati davkov.

„Svjet“ misli, da bi bila najboljša rešitev **afganskega** vprašanja, ko bi si Anglija in Rusija razdelili Afganistan. Nikdo pa ne misli sedaj, da bi Rusi šli v Indijo. Ko bi pa Anglija napovedala Rusiji v Aziji vojno, bi bil konec njenega gospodstva v Indiji samo vprašanje časa. Sicer pa misli ta list, da bi bilo najbolje, da bi se Rusija in Anglija zblížali. Anglija pokupi več žita v Rusiji, kakor katera koli država, tedaj imata ti dve državi vendar nekaj skupnih koristij. Z Nemčijo Angleži ne morejo biti prijazni, ker njena trgovska in kolonialna politika njim škoduje. Če se pa Anglija, Francija in Rusija zvežejo, jim cela Evropa nič škodovati ne more, tudi Nemčija in Avstrija ne.

Dopisi.

Iz Gorice 16. maja. (Nekaj za slovenske državne poslance.) Ajševica, ki je znana zaradi lahonskih izgrediv, že po vsem slovenskem, je kraj, ki spada v področje Goriškega mesta, in poslednje gospoduje torej tudi nad slovenskimi kmeti na Ajševici. Slovenskim kmetom so tu osnovali jednorazredno osnovno šolo, katera je menda unicum v Avstriji. Za silo so nastavili tej šoli učitelja, ki ne zna slovenščine. Dali so mu časa, da bi se je naučil, ali dotični gospod ni napravil izpita za slovenski pouk.

Šoli so usilili tudi italijanščino in nemščino. Jednorazrednica za slovenske otroke torej naj privzame učencem prvine pouka v slovenskem, laškem in nemškem jeziku. Da bi se zadovoljili poleg slovenščine še z nemščino, bi se dala taka nepostavnost še slišati, če tudi je že v tem tolikokrat poudarjani pedagogični nonsens. Ali da mučijo ubogo deco tudi z italijanščino, kaj takega menda ni najti celo v Avstriji ne!

Ni davno, da so razpisali službo za postavno izpitnega učitelja tej šoli. Oglasil se je učitelj, ki ima izpit iz dveh jezikov. Vedeti se je moralo, že naprej, da učitelja v 3 jezikih izprašanega ne zasledo ne na Goriškem in ne drugod, ne zdaj, ne pozneje. Tako pa so prezrli učitelja, sposobnega za poučevanje v 2 jezikih, in ker ni bilo poleg tega nobenega drugega, ostal je dosedanj učitelj, ki nima do današnjega dne skušnje iz slovenščine.

Kje je ta postavnost? Ali je okolnost znana naučnemu ministerstvu?

To šolo nadzoruje okrajni šolski nadzornik, ki ne zna čisto nič slovenščine. Isti nadzornik ima v svojem področju tudi slovenski otroški vrt in slovensko dekliško šolo v Gorici. Ali ni to velik škandal, da je izročeno nadzorstvo nad slovenskimi otroci osobi, ki niti brati slovenski ne zna. In vendar ima v Gorici sedež c. kr. okrajni šolski nadzornik za slovenske šole zunaj Gorice in celo za slovenske šole pod Gradiškim okrajem. Ali bi ne bilo umestno, da bi istemu slovenskemu okrajnemu nadzorniku izročili nadzorstvo slovenskih šol v Gorici in na Ajševici?

Ker te nepostavne razmere trajajo že dalj časa, naj vprašajo z interpelacijo slovenski državni poslanci naučnega državnega ministra pl. Gautscha, ali so mu te nepostavnosti znane in ali ga je volja, da se tu postavi red? Tu gre za stvar, in če neče slovenski drž. poslanec za Goriško interpelovati, naj se pa kdo drugi poprime zadeve, ki je v resnici škandalозна. Ali je pa morda na Primorskem dovoljeno že vse, kar se godi proti postavi in proti državnemu interesu.

Domače stvari.

— (Umrl) je preteklo nedeljo v Št. Gotthardu pri Trojanah duhovni oskrbnik gosp. Janez Štupar.

— (Pobalinstvo.) Rekli smo že jedenkrat, da se napadi na Zelenčev spominek zdijo jako sumni in da se po mestu govori, da te napade uprizarjajo zlobne osebe izmeji nasprotne stranke, ali pa ljudje, katerim ni toliko politika mari, kakor pa hudobija. Ta govorica bila je opravičena, kajti zadnje noči namazali so neznani pobalini fasade hiš št. 4. in 5. v Nemških ulicah in več hiš v Krakovem in Trnovem z nekim črnilom. Neznani zlodejci izbirajo si posebno na novo pobeljene hiše, da se s črnilom namažejo. Nevolja prebivalstva zaradi teh pobalinskih dejanj je prav velika. Dodati nam je še to, da poškovani gospodarji in tudi druge osebe trdijo, da je črnilo na Zelenčevem spomeniku in ono, s katerim so se hiše onesnažile, jedno in isto, da je torej vse storila jedna in ista roka.

— (Deželni odbor kranjski) izrekel je v posebnem pismu g. Ivanu Perdano, glavnemu zastopniku zavarovalnice „Riunione Adriatica di Sicurtà“ priznanje za hitro izplačilo odškodnine v znesku 60.000 gld. 99 kr. za pogorelo deželno gledališče.

— (Nova konkurenca.) Mnogo je bilo že pritožeb od strani obrtnikov, zaradi konkurence po kaznilnicah in prisilnih delavnicah. Sedaj nastala je pa čisto nova konkurenca, katere bi ne bili pričakovali. Deželni brambovci že posegajo v obrtniški delokrog. Tako so brambovci prevzeli pleskarska dela v g. F. M. Schmieda hiši na stolnem trgu. Vsi obrtniki se čudijo, da je kaj takega dovoljeno, istina pa je, da je pretekli petek in soboto četvo-

rica brambovcev od 24 in 25. batalijona opravlja pleskarsko delo in to celo v uniformi. Mi nismo brambovcem prav nič zavidni, a stvar se nam ne zdi v redu. Obrtniki plačujejo davke, morajo izkazati se s spričevalom sposobnosti, torej tudi smejo zahtevati, da se vsa v njih stroko spadajoča dela le njim oddajajo.

— („Popotnik“) ima v 9. številki naslednjo vsebino: Petje v ljudski šoli z ozirom na domoljubno in cerkveno pesem. (Domicijan Serajnik.) — „Pomladanska“. Praktična obravnava. — Drobtičnice za zgodovino slovenskega šolstva. — Telovadna društva v slovanskih deželah. — Dopisi. — Novice in razne stvari. — Natečaj.

— (Godba domačega peš-polka) svira v sredo 18. in v četrtek 26. maja vsakikrat ob polu 6. popoldne v „Zvezdi“; mirozov priredi pa 21. in 28. t. m. vselej ob polu devetih zvečer; na Turjaškem trgu svira, kakor po navadi dva komada.

— (Šišenske čitalnice izlet v Kamnik) bil je preteklo nedeljo, kakor se nam piše jako lep in vsi deležniki so ga veselili. Zjutraj megljeno vreme se je zjasnilo in dopoldne bilo je krasno. V Mengši pel je pevski zbor pri maši v cerkvi, zajutkoval pri g. Jentiči in ob 1. uri dospel v Kamnik, kjer so gosp. Bučar in Liraši goste jako ljubeznivo vsprejeli. Zabava, ki se je potem pričela, bila je improvizovana, a baš radi tega jako srčna in lepa. Vrstilo se je prelepo petje izbornega četverospesa „Lirašev“ in zbori Šiškarjev, vmes pa krepke napitnice, tako, da smo se le s teškim srcem ločili, jako hvaležni Kamničanom na gostoljubnem vsprejemu.

— (Prodana) so bila dne 3., 4. in 5. t. m. pri sodnji v Kranjski gori v konkurzno maso Teodora Neussa spadajoča posestva v Belipeči (Weissenfels) pri prvi javni dražbi za skupno ceno 83. 048 gld. 9 kr. Večino teh posestev, mej drugim graščino Belopeč, h kateri spadajo znani Belopeški jezera in tovarne za izdelovanje jekla in jeklenega orodja „in der Stückel“ in v Belopeškem trgu, kupil je Viljem Göppinger iz Monakovega.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

London 17. maja. V dolnji zbornici izjavil Fergusson, da se je udeležba francoske razstave odklonila, ker se bodo na tej razstavi praznovali politični dogodki, o katerih so na Francoskem različna mnenja.

Bruselj 17. maja. Vse meščanske straže okolu mesta Charleroi so sklicane. Delavci na shodu sklenili za prihodnji četrtek splošni „štrajk“ po vseh premogovih jamah okolu Lütticha.

Bruselj 16. maja. Gibanje mej delavci narašča. Število štrajkujočih znaša baje 10.000.

Bruselj 16. maja. Vojaki in žandarmi zaseli so okolu Monsa vse kraje, kjer so delavci ostavili delo. Guvernér Hennegauski izdal je razglas, da bodo strogo kaznovani voditelji, ki delavce k štrajku silijo. Oblastva bodo energično postopala, da se mir na vsak način ohrani.

Narodno-gospodarske stvari.

Občni zbor banke „Slavije“.

Dne 14. t. m. bil je v Pragi občni zbor banke „Slavije“. Udeležilo se ga je 195 členov. — Zborovanje otvoril je predsednik grof Jan Harrach z daljšim nagovorom, v katerem je izrazil zadovoljstvo o tem, da se ta slovanski zavod od leta do leta bolje razvija ter si pridobiva čedalje več zaupanja ne le po Češkem in Moravskem, temveč tudi med ostalimi Slovani, posebno na jugu. „To je“ — nadaljeval je predsednik — „najboljši dokaz, da je uprava bankina pravilna in da vsi izpolnjujejo svoje dolžnosti vestno in pošteno. Ravnateljstvo in upravno svetovništvo trudi, da se po mogočnosti, da se je dosegel tako ugoden uspeh; pa tudi vladni komisar dvorni svetnik Jan Smolár vitez Dobiašovský ima veliko zaslugo za to in jaz pozivam slavni zbor, da mu izrazi priznanje in zahvalo s tem, da ustane. (Zgodi se.) Današnji občni zbor je tem imenitnejši, ker se mu bode posvetovati o raznih predlogih posameznih členov. Nadejam se, da bode vsakdo govoril strogo le ono, kar spada k stvari in se izogibal vsega, kar bi zamoglo ugajati škodoželjnosti konkurenčije, katera v svojih sredstvih brez tega ni izbirčna. Banka „Slavija“ ima že zavoljo svojega imena; še bolje pa zaradi strogo narodne svoje uprave mnogo sovražnikov, kateri poberó vsako besedo, izgovorjeno pri občnem zboru, ter jo — ako le mogoče — zlorabijo proti zavodu. V poslednjem času so celo razni časniki priobčevali cele članke

proti banki. Jaz sem vse v istih obsežnih pritožbah in vsa očitanja vestno preiskal in preprčal sem se, da je vse, kar se je pisalo proti „Slaviji“, neopravičeno. Banka „Slavija“ stoji na trdnih nogah in bode, ako Bog da, jednako trdno stala tudi v bodoče.

Po tem govoru predsednikovem, kateremu je sledilo splošno odobravanje, prešlo se je k dnevnemu redu ter se je najprej govorilo o nasvetih treh članov zaradi spremembe pravil. Razgovor o tem bil je precej živahen, a stvar odložila se je vendar še do prihodnjega običnega zbora, da se v tem ravnanstvu in upravnem svetovanstvu posvetujeta o teh predlogih in označita njim nasproti svoje stališče.

Potem sta se vsprejela sledeča predloga upravnega svetovanja:

I. členom odd. I. in II., katerih pogodbe so bile sklenjene v letih 1869—1880 in kateri so na leto 1886 odpadajočo premijo uplačali, izplača se 10% dividende;

II. za izobraževalne namene dovoli se: „Ustredni Matici školske“ v Pragi gld. 500.—, „Matici školske“ v Brnu gld. 100.—, „Matici školske“ v Olomuci gld. 100.—, društvu „Komenský“ na Dunaji gld. 100.—, „družbi sv. Cirila in Metoda“ v Ljubljani gld. 200.— in „slovenskemu pisateljskemu društvu“ v Ljubljani gld. 200.—

(Drugi predlog bil je po nasvetih nekaterih članov spremljen tako, da se je „Ustredni Matici“ dovolilo 2000 gld. in društvu „Komenský“ na Dunaji 200 gld. Škoda, da na običnem zboru nismo bili zastopani tudi Slovenci; gotovo bi se bili tudi za naša društva dali doseči večji doneski.)

V upravno svetovanje bili so voljeni izstopivši člani njegovi, za predsednika pa zopet grof Harrach, kar mu je dalo povod k sledečemu zaključnemu govoru: „Zopet ste me počastili s svojim zaupanjem. Večkrat sem že nameraval odložiti čast predsednika in upravnega svetnika banke „Slavije“. Dasi sem to mislil storiti skoro vsako leto, vztrajal sem končno vendar. (Výborně!) Moram tu, gospoda moja, javno naglašati, da je po mojem mnenju dolžnost vsacega, da ne obdrži zaupanega mu urada, ako ga ne more opravljati tako, kakor želi in kakor mu to velela njegov značaj. Jaz živim skoro celo leto zunaj Prage in se moram navlašč voziti sem, da izpolnujem svojo dolžnost. Res mi je to mnogokrat jako težko, a če je v zavodu tako lepo soglasje, kakor se je pokazalo danes, če je skupno in uspešno delo tako očitno, ko pri naši banki, tedaj bodem tudi na dalje še vztrajal z Vami. (Výborně! Slava! Ploskanje). Upam, da mi bo dal Bog za to potrebne moči. Banki „Slaviji“ izrekam pa k sklepu današnjega običnega zbora srčno „na zdar!“ (Na zdar! v občinstvu).

O računskih zaključkih banke „Slavije“ poročali bodemo še.

Lek v dober kup. Bolujočim na želodec in onim, ki potrebujejo kako čistilo krvi, priporočati so pristi „Moll-ovi Seidlitz-praški“, kateri imajo poleg nizke cene najboljši lekarski uspeh. Škatljica z navodom uporabe 1 gld. a. v. Vsak dan jih razpošilja po poštne povzetki A. Moll, lekarnar, c. kr. dvorni založnik, na Dunaji, Tuchlauben 9. V lekarnah po deželi zahtevaj se izrečno Moll-ov preparat z njega varstveno znamko in podpisom. 1(19-4)

„LJUBLJANSKI ZVON“
stoji (192-37)
za vse leto gld. 4.60; za pol leta gld. 2.30; za četrt leta gld. 1.15.

Zahvala.

Podpisani odbor šteje si v prijetno dolžnost slavnemu krajnemu šolskemu svetu, slavnemu občinskemu zastopu ter učiteljskemu št. Pavlikemu za prijazni vsprejem o priliki izleta Celjskega učiteljskega društva v št. Pavli svojo srčno zahvalo izreči.

Odbor Celjskega učiteljskega društva.

Fran Gostinčar,
tajnik.

Anton Brezovnik,
predsednik.

Tuji:

16. maja.

Pri **Slonu**: Komoly z Dunaja. — Gudinger s Češkega. — Wolff z Nemčije. — Pinter iz Borovlj. — Riharič iz Inomosta. — Stiper, Krainz iz Celja. — Tomačevič iz Zatičine. — Schnieber iz Kranja. — Polley iz Trsta. — Mugrič iz Sežane.

Pri **Waltu**: Platzer, Hautz z Dunaja. — Oberhueber iz Linca. — Porzelius z Moravskega. — Beweis z Dunaja. — Bock z Jägerndorfa. — Klömpke iz Monakovega. — Verderber iz Bleda. — Krauss z Dunaja. — Hertaus iz Ljubljane. — Schwarz z Dunaja.

Pri **Virantu**: Kovšca iz Cerknice. — Pečnik iz Podturjaka. — Hočevar iz Podloga. — Berdauz iz St. Vida.

Pri **avstrijskem cesarju**: Doljan iz Gradača.

Umrli so v Ljubljani:

15. maja: Reza Fabjan, delavka, 32 let, Sv. Florijana ulice št. 13, za rakom. — Fran Pfeiler, knjigovodja, 41 let, Breg št. 2, za jetiko.

16. maja: Josip Pavšič, gostilničarjev sin, 16 mes., Dunajska cesta št. 17, za razkrojenjem krvi.

17. maja: Rajko Flussti, natakar, 32 let, Sv. Jakoba trg št. 7, za jetiko.

V deželni bolnici:

14. maja: Katra Učakar, gostija, 45 let, za jetiko.

15. maja: Janez Wieland, strugar, 23 let, za jetiko.

— Josip Zuodor, prodajalec nožev, 17 let, za jetiko. — Liza Azman, gostija, 57 let, za vodenico.

16. maja: Fran Strekelj, hlapec, 29 let, za telesno poškodbo. — Anton Svetek, gostjač, 70 let, za starostjo.

Meteorološko poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Ve-trovi	Nebo	Mo-krina v mm.
16. maja	7. zjutraj	736.65 mm.	10.4° C	sl. svz.	megla	4.00 mm.
	9. pop.	735.28 mm.	20.0° C	sl. vzh.	jas.	
	2. zvečer	736.12 mm.	12.6° C	sl. vzh.	jas.	dežja.

Srednja temperatura 14.3°, jednaka normalu.

Dunajska borza

dne 17. maja t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

	včeraj	danes
Papirna renta	gld. 81.50	gld. 81.25
Srebrna renta	82.45	82.40
Zlata renta	112.20	112.20
5% marčna renta	97.05	96.95
Akcije narodne banke	880.—	879.—
Kreditne akcije	281.20	281.20
London	127.—	127.—
Srebro	—	—
Napol.	10.05%	10.07
C kr. cekini	5.97	5.97
Nemške marke	62.32 1/2	62.35
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld. 128	gld. 128
Državne srečke iz l. 1864	100	75
Ogerska zlata renta 4%	102	05
Ogerska papirna renta 5%	88	—
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	105	50
Dunava reg. srečke 5%	100 gld. 116	80
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	126	—
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	100	20
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	100 gld. 175	50
Kreditne srečke	10	18
Rudolfove srečke	120	75
Akcije anglo-avstr. banke	120	102
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	228	50

Poslano.

(7-18)

GLAVNO SKLADIŠTE
MATTONIJEVE
GISSHÜBLER
najčistije lužne
KISELINE
poznate kas najbolje okrepljujoče pice,
I kao izkušani lek proti trajnom kašlju plućevine i
želudca bolesti grkljana i proti mehurnim kataru,
HINKE MATTONIJA
Karlovi vari i Widn.

Razglas.

C. kr. 13 topničarski polk bode konjski gnoj v veliki Nušak-ovi vojašnici prodajal. Oni, kateri bi ta gnoj radi sedaj kupili, in oni, kateri so voljni ga tudi v prihodnjih dobah kupovati, vabijo se v nedeljo, t. j. 22. maja 1887, dopoldne ob 9. uri v Gradiško vojašnico — Hilser-jeve ulice št. 5 — v I. nadstropji.

V Ljubljani, 16. maja 1887. (375-1)

C. kr. topničarski polk baron Hartlieb št. 13.

V „NARODNI TISKARNI“

v Ljubljani

so izšle in se dobivajo sledeče knjige:

Ivan Zbogar.

Zgodovinski roman. Spisal Charles Nodier, poslovenil J. Kržišnik. — Ml. 8°, 198 strani. Cena 25 kr., po pošti 30 kr.

Knez Serebrjan.

Roman. Spisal grof A. K. Tolstoj, poslovenil J. P. — Ml. 8°, 609 strani. Cena 70 kr., po pošti 80 kr.

Selski župnik.

Roman. Spisal L. Halévy, poslovenil Vinko. — Ml. 8°, 203 strani. Cena 25 kr., po pošti 30 kr.

Za dragocenim korenem.

Povest iz življenja kitajskih pogodnikov. Spisal A. J. Maksimov. Poslovenil J. P. — Ml. 8°, 141 strani. Stane 25 kr., po pošti 30 kr.

Pariz v Ameriki.

Roman. Francoski spisal René Lefebvre. Poslovenil * * * Stat nominis umbra. Ml. 8°, 535 strani. Stane 60 kr., po pošti 70 kr.

Junak našega časa.

Roman. Spisal M. Lermontov, poslovenil J. P. — Ml. 8°, 264 strani. Cena 40 kr., po pošti 45 kr.

Dubrovski.

Povest. Spisal A. S. Puškin, poslovenil J. P. — Ml. 8°, 122 strani. Cena 25 kr., po pošti 30 kr.

N o v.

Roman. Spisal Turgenjev, poslovenil M. Malovrh. — Ml. 8°, 32 pól. Cena 70 kr., po pošti 80 kr.

Casnikarstvo in naši časniki.

Spisal * * * Stat nominis umbra. Ml. 8°, 19 pól. Cena 70 kr., po pošti 75 kr.

Za znižano ceno

se morejo še dobiti sledeče

slovenske lepoznavske knjige:

I. zvezek, ki obsega: Stenografija, spisal dr. Ribič. — Životopisje, spisal Rajč Bož. — Prešern, Prešernin ali Prešeren, spisal Fr. Levstik. — Telečja pečenka, novela, spisal J. Jurčič. — N. Machiavelli, spisal dr. Ribič. — Pisma iz Rusije, spisal dr. Celestin. — Trstovo z grozdem na Ruskem, spisal dr. J. Vošnjak. — Čegava bode, novelica, spisal J. Ogrinec. Velja . . . 15 kr.

V. zvezek, ki obsega: Meta Holdenis, roman, francoski spisal Viktor Cherbuliez, poslovenil Davorin Hostnik. Velja . . . 25 kr.

Za oba zvezka naj se priloži še 10 kr. poštne, za posamezne zvezke pa 5 kr.

Dober postranski zaslužek!

Gld. 100 do gld. 300 na mesec more pri nas prislužiti vsakdo s prodajo zakonito dovoljenih srečk na obročna plačila in to jako lahko, brez kapitala in brez rizike. Ponudbe naj se pošiljajo v nemščini na Hauptstädtische Wechselstuben-Gesellschaft Adler & Co., Budapest. (354-2)

Takoj delujoče.

Uspeh zagamčen.

Neizogibljivo!

Denar dobi vsaki takoj povrnen, pri katerem ostane moj sigurno delujoči

ROBORANTIUM

(brado ustvarjajoče sredstvo)

brez uspeha. Ravno tako sigurno pri plešah, izpadlih in ostvilih lasih. Uspeh po večkratnem močnem utrenji zagamčen. Pošilja v steklenicah po 1 gld. 50 kr. in v steklenicah za poskus po 1 gld.

J. Grolich v Brnu.

V Ljubljani se dobiva pri g. **Edvardu Mahr-u**; v Trstu A. Praxmarer, P. Prendini; v Gorici lekar C. Cristofolotti; v Reki lekar J. Gmeiner; v Celji Ed. Pellé; v Mariboru J. Martinz; v Gradci: Kasp. Roth, Murplatz 1.

Tam se tudi dobi:

Eau de Hébé, orijentalno lepčilno sredstvo, ki nareja nežnost, belino in obilnost telesa, odstranjuje pege in lase — cena 85 kr.

Ni sleparija!

(251-3)

BRATA EBERL
prodajata najboljše in najcenejše
oljnate barve, lake in firneže
lastnega izdelka, na debelo in drobno, nadalje
prstene in kemične barve in čopiče ter vse v
njijino stroko spadajoče blago. (87-75)
LJUBLJANA. Za frančiškansko cerkvijo, v hiši
gospoda J. Vilhar-ja hiš. št. 4. **LJUBLJANA.**
Izdatelj in odgovorni urednik: Ivan Železnikar.

FRAN CHRISTOPH-ov
svetli lak za tla
je brez duha, se hitro suši in dolgo traja.
Zaradi teh praktičnih lastnosti in enostavnega rabljenja se posebno priporoča, kdor hoče sam lakirati tla. — Sobe se v dveh urah zopet lahko rabijo. — Dobiva se v različnih barvah (prav kakor oljnate barve) in brezbarven (ki daje samo svet). — Uzorci lakiranja in navod rabi dobé se v vseh zalozgah.
Dobiva se v Ljubljani pri **Ivanu Luckmann-u**; v Bejaku pri **Math. Fürst Sohn**.
FRAN CHRISTOPH, izumitelj in jedini izdelovatelj pristnega svetlega laka za tla, PRAGA & BEROLIN.
Lastnina in tisk „Narodne Tiskarne“.